

ser tilbage paa de forløbne Aar, saa føler jeg, at en Skytsaand har fulgt mig gennem Livet, og skønt jeg ofte har været paa Vildspor og jaget efter uægte Glimmer, saa staar jeg nu med Sejrens Guldkrone i min Haand: dig og din Kærlighed.

Jeg føler Trang til endnu engang, inden jeg gaar til Ro, at indeslutte dig i mine Tanker og takke dig. Du var min gode Skytsaand fra den Dag, jeg første Gang betraadte dine Forældres Hus, det vil sige fra den Dag, der betegner det store Vendepunkt i mit Liv. Hvad jeg forleden ikke kunde komme over at sige, da jeg sad hos dig og du bad mig derom, det hvisker jeg nu til dig gennem Nattestilheden: Jeg — elsker — dig!“

Da han den næste Dag i nøgtern Stemning gennemlæste Brevet, følte han sig flau og brændte det. Saa skrev han et andet i Stedet, hvori han mest fortalte om sin Bog.

„Det er en Pokkers Tid, det tager med det Trykkeri. Det er nok de Tegninger, der forsinker; de skal jo skæres i Træ. Veed du forresten, jeg tænker paa at ændre Bogens Titel. „Nye Tider“ lyder saa almindeligt. „Fremtidsstaten“ vil jeg kalde den. Klinger det ikke godt?“

* *

Man var kommen ind i Oktober, og Per var endelig bleven færdig med sine Rejseforberedelser. Det var hans Hensigt først at tilbringe nogen Tid i Tyskland og besøge et Par af de bekendteste tekniske Instituter dernede. Senere vilde han se at faa Lejlighed til at følge et eller andet af de store Vandbygningsarbejder, der udførtes af det